

O svém prvním setkání s hospodářem, přesněji s Bohumilem Kašpárkem a své první jízdě na ranči jsem se už zmiňoval. Ranč se pro mne stal oblíbeným místem relaxace a vyjížďky na koních. Kdo to však byl „Hospodář“, který se tak výrazně zapsal do mého života?

Drobný, na první pohled nenápadný muž, žijící v Suchdole nad Odrou, jehož největší láskou byly a do posledních hodin života zůstaly koně. Člověk, kterého bez nadsázky můžeme nazvat otcem westernového ježdění u nás. Nebyl ani tak vychovatelem, jako příkladem. Jeho láska ke koním vykrystalizovala po válce v době jeho vojenské prezenční služby, kdy byl zařazen u jezdeckta v Hranicích na Moravě. Více než jízdářské ježdění, nebo dostihy jej však přitahovaly romantické vyjížďky přírodou. Po návratu z armády, v době, kdy se na vše, co pocházelo ze západu dívala oficiální místa přinejmenším podezíravě, pracoval jako povozník u národního výboru. S párem koní celý den svážel to, co zrovna bylo potřeba. Tu uhlí, stavební materiál, nebo i odpadky z košů blízké rekreační přehrady. Doma měl ještě další koně a práce se sekáním trávy, sušením sena a pracemi kolem koní mu zabíraly největší část osobního volna. Večer, nebo ve dny pracovního klidu tajně sám vyjížděl do okolí s kloboukem schovaným pod kabátem. Za vesnicí si širák nasadil na hlavu a začalo vyplňování klukovských snů a romantických představ. Říkal že nejezdí po kopcích, ale „Vysočinou“, kaňony a okolím Stříbrného jezera.

Na jeho „ranči“ se velmi brzy začali objevovat další mladí lidé, kteří si za výpomoc v hospodářství mohli společně vyjet na koni. Nikdo z příchozích nebyl vykázán, každý měl právo vytvořit si prostor pro sebe, lidé nesnášenliví odcházeli sami. Dostavník s hospodářem na kozlíku se stal neodmyslitelnou součástí svateb a dalších aktivit vesnického života za tichého souhlasu oficiálních míst. V průběhu doby se „ranč“ stal nejen střediskem westernu, ale i místem setkání mnoha lidí význačnějších i lidí méně významných. „Domovské právo“ zde měla například i country kapela Taxmeni z Prahy, dívčí kapela Schovanky, režiséři, herci i bezvýznamní kluci z vesnice. Své prázdniny si zde prožíval i Tomáš Holý, nezapomenutelný Vašík z filmu „Jak vytrhnout velrybě stoličku“, který dokonce v době, kdy hospodář utrpěl úraz, obětavě vykonával práce povozníka.

Ranč se stal oblíbeným místem, dalo se zde odpoutat od běžných starostí a Hospodář se stal našim přítelem a později i něčím více.

Bývalí kluci se přerodili v mladé muže, sami začali chovat koně, na kterých jezdili, ale ranč s Hospodářem zůstával střediskem. Kde jinde, než tady se mohl zrodit nápad založit jízdou po vzoru amerického Pony Expressu a tato jízda na koních mezi Mníškem pod Brdy a Suchdolem se rozrostla do současného Evropského Pony Expressu, který se jezdí každý rok v srpnu a začíná v Německu a končí v Polsku a na Slovensku. Hlavními stanicemi však zůstávají Suchdol a Mníšek.

Hospodář měl vždy strach ze všech dopravních prostředků rychlejších, než kůň. Tyto obavy však překonal po pozvání do Spojených států a spolu s dalšími kamarády nastoupil do letadla, aby si splnil ještě jeden ze svých klukovských snů. O svých zážitcích pak dokázal velmi poutavě vykládat. Po létech jsme se dostali do Ameriky i další. Když jsme tam, ať v Kansasu, Missouri, nebo v Texasu mluvili s lidmi, kteří se s Hospodářem setkali, vždy bylo jasné, že v nich zanechal ten nejlepší dojem.

Léta běžela, my jsme stárli a obdivovali hospodářovu vitalitu, když sekal kosou nebo jezdil na koni a zdálo se nám, že až my tu už nebudeme, naši následovníci si budou na ranči s Hospodářem vypravovat všechny zážitky a bude jim tak dobře, jak bývalo dobře nám...

Ne všechny představy se vyplní...

Hospodář zemřel v lednu 2006, ale on má největší zásluhu na mém vztahu ke koním.